

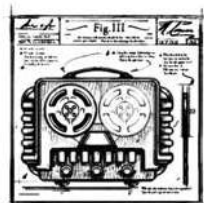
NEAL SHUSTERMAN & ERIC ELFMAN

Traducere din engleză
de Mihaela Doagă

CORINT BOOKS

2 LICHIDARE DE STOC

Dacă ai fi întrebat-o pe Caitlin Westfield de ce a cumpărat acel magnetofon vechi de la târgul de vechituri, ar fi găsit o grămadă de explicații logice:

1. Era un „obiect găsit“ pe care îl putea folosi pentru proiectele ei artistice, aranjând piesele într-o configurație deconstruită.
2. Era un exemplu de tehnologie retro care arăta grozav, probabil un muzeu i-ar fi dat ceva pe el dacă nu-l făcea bucați.
3. Puștiul nou-venit în oraș care îl vindea părea să aibă nevoie de fiecare bănuț pe care îl putea aduna.

Toate aceste motive ar fi fost adevărate, dar niciunul dintre ele nu era răspunsul. Sincer, Caitlin n-ar fi putut să spună ce o făcuse să-l cumpere, în afară de aceea că obiectul exercita o atracție stranie asupra ei.

Totul a început cu un fluturaș verde.

Dacă ar fi fost de orice altă culoare, Caitlin poate că nu s-ar fi oprit să-l citească, dar verdele-aprins era preferatul ei. Își făcea foarte des unghiile fix în aceeași

nuanță. Se gândi că era o coincidență, deși până la urmă avea să se îndoiască și de ideea de coincidență.

Pe fluturaș scria „ANTICHITĂȚI, JUCĂRII VINTAGE, MOBILĂ, O GRĂMADĂ DE CHESTII MARFĂ” și în mintea lui Caitlin se învârteau deja o sumedenie de gânduri. Vocația ei – deși părinții și prietenul ei, Theo, ar fi zis că e un „hobby” – era să adune obiecte fermecătoare, rustice și uneori acoperite de rugină din vremuri apuse și să le facă praf cu un baros.

Lipea apoi pe pânză rezultatul acestui proces, în configurații care sfidau estetica, transformând deșeurile în artă. Ea numea chestia asta *deș-artă*.

Profesorul ei de desen era, desigur, un imbecil de primă clasă, care o tot pica pentru că nu era în stare să deseneze un vas cu fructe.

Dar, frate, Caitlin se pricepea de minune să facă *praf* vasul ăla.

Era o fată cum rar mai găsești, genul care reușise să găsească echilibrul perfect între a fi populară la culme și originală din cale-afară. Era singura majoretă din istoria liceului care-și pusese tatăl să înregistreze un patent pe numele ei, pentru că modificase personal modelul de pompoane, pe care le folosea acum toată echipa: o combinație nostimă de obiecte strălucitoare care îți săreau în ochi – la figurat și, din când în când, și la propriu.

Pe lângă faptul că târgurile de vechituri din curțile oamenilor erau principala sursă de materie primă pentru *deș-arta* ei, era interesată în mod special de curtea *asta*, pentru că îi era cunoscută adresa. Casa era un soi de legendă locală, ditamai hidoșenia trântită în mijlocul unui cartier, altfel convențional, din suburbii. Nu era

chiar un conac, dar era mai mare decât majoritatea caselor de pe stradă. Caitlin își închipuia că o s-o cumpere cineva până la urmă și o s-o transforme fie într-o pensiune, fie într-o firmă de pompe funebre.

Oricum, era curioasă să vadă cine se mutase acolo.

Inițial plănuise să meargă cu Theo, dar, ca de obicei, el îi trimise un SMS cu textul „md“, adică „mai durează“.

Ea îi răspunse, tot prin sms, „nva“, prescurtarea lor standard pentru „ne vedem acolo“, deși știa că Theo n-o să se obosească să apară. Mai ales dacă era vreun meci. Așa că-l sună să-i amintească de promisiunea că o să vină cu ea.

— Păi, știi cum se spune, zise Theo, socoteala de acasă nu se potrivește cu cea de la mall.

Caitlin alegea să creadă că obiceiul lui de a ciopârți și combina expresii uzuale era ceva deliberat, pentru că alternativa era prea îngrijorătoare.

Până la urmă, Theo spusese că o să vină „dacă poate“, ceea ce însemna că nu, așa că se hotărî să nu-i ducă dorul.

Tocmai se pregătea să iasă pe ușă când se porni furtuna. După o schimbare abruptă a presiunii atmosferice, care făcu să se aburească toate geamurile din casă, începu să toarne cu genul de perseverență obsesivă care-i împinge pe oameni să construiască arce. Caitlin trebui să accepte că, oricât de mult ar fi interesat-o târgul și casa, nu era îndeajuns cât să înfrunte vremea de afară.

Era gata să se instaleze comod la un film, cu floricele alături, când se răzgândi subit și țâșni afară în ploaie.

Nick rămăsese încremenit, uitându-se dezarmat la vechiturile înșirate pe alee, pe cale de a fi degradate și mai tare de ploaia torențială care se pornise subit.

— Nu mai sta cu mâinile în sân! îi strigă taică-său. Hai să băgăm chestiile astea în garaj!

Nick, tatăl și fratele lui dădură fuga afară în ploaie, încercând cu disperare să ducă totul la adăpost... dar pe cine încercau să păcălească? Le luase mai bine de o oră să le scoată. Era imposibil să le bage pe toate la loc, doar ei trei.

— Nu pricep, spuse Nick, țâșnind înapoi în garaj, cu un morman de chestii în brațe. M-am uitat la prognoză. Ziceau doar că o să fie înnorat pe alocuri. Nu s-a anunțat deloc ploaie, în tot statul.

— Prognoza meteo e mereu pe lângă, comentă tatăl lui. Mai știi cum era la noi?

— Așa-i în Florida!

Simți o strângere de inimă, pentru că până și tatăl lui considera în continuare că „la noi“ însemna Florida.

— Aici suntem în Vestul Mijlociu. Pe-aici n-ar trebui să fie ploii bizare.

— În Vestul *Mijlociu*? întrebă Danny. Credeam că statul Colorado e în *Vest*.

— Suntem în zona Munților Stâncoși, îi explică tatăl lor. E mai la vest decât Vestul Mijlociu, dar nu îndeajuns de la vest ca să fie Vestul vestic.

Danny încuviință, ca și cum explicația i se părea perfect logică, într-un fel sau altul.

După ce făcură două ture de la alee la garaj, erau toți trei uzi până la piele și adunaseră doar o mică parte din obiecte.

— Ce rost mai are? întrebă Nick. Chiar dacă le băgăm pe toate în garaj, n-o să vină nimeni pe ploaia asta. S-a dus naibii toată treaba.

— Hai să-ți zic un lucru, îi spuse taică-său. Ai făcut un efort pe cinste. Asta înseamnă ceva.

Băgă mâna în portofel și îi întinse trei bancnote de douăzeci de dolari.

— Șaizeci de dolari. Probabil că n-ai fi luat mai mult pe ele, oricum.

Nick trase cu ochiul în portofelul tatălui său. Acele trei bancnote erau ultimii lui bani.

— Păstrează-i, tată, îi spuse, dând din mână a pagubă. Probabil că i-aș da oricum pe porcării de ronțait.

Tatăl lui mai ținu banii întinși un minut, în așteptarea unei reacții, apoi îi puse la loc.

— Păi, spuse, hai măcar să ne bucurăm de ploaia din Colorado!

După care desfăcu trei șezlonguri cam ponosite și le instală în garaj, cu vedere la alee.

Și povestea s-ar fi putut încheia aici dacă furtuna n-ar fi avut consecințe complet neplanificate de cei care o stârniseră.

Furtuna nu putea exista fără o acumulare considerabilă de nori de furtună, care, prin definiție, blochează o bună parte din lumina soarelui. Ca urmare, garajul era cufundat în penumbră, chiar și la nouă dimineața. Într-un spațiu întunecos ca acela, aveai nevoie de lumină, dar era un garaj vechi, unde nu se pusese niciodată bec în tavan.

— Nu văd să citesc benzile desenate! se plânse Danny.

— Atunci du-te în casă, îi spuse Nick.

— Nu! răspunse Danny. Vreau să mă bucur de ploaie, cum a zis tata.

Tatăl lor îi arătă un obiect aflat mai în spate, într-un colț.

— De ce nu bagi chestia aia în priză?

Chestia aia era un reflector de pe vremuri, practic un singur bec enorm postat pe un stâlp ruginit. Arăta ca un bețișor de urechi imens, electric. Era unul dintre obiectele pe care le adusese Nick din pod, cu mari eforturi, dat fiind că era o chestie într-atât de înaltă și de greoaie. Nu-l puseseră lângă celelalte obiecte pentru că stătea înclinat într-un unghi de rău augur pe aleea în pantă.

Nick se ridică și găsi o priză, mută veioza în mijlocul garajului și introduse ștecărul. Găsi un întrerupător micuț chiar sub bec și îl răsuci cât un sfert de cadran spre dreapta. Becul imens se aprinse ca un far și, în bine sau în rău, începu procesul de schimbare a lumii.

Caitlin era speriată la culme că ar putea s-o trăsnească din nou.

Rațional, știa cât de mică era probabilitatea; își scosese amândoi cerceii și singurul obiect din metal pe care-l avea asupra ei era telefonul. Deși avea o antenă internă, nu era tocmai un paratrăsnet, nu cum erau pompoanele metalice.

Nimeni n-o judeca pe Caitlin pentru că suferea de astrafobie – teama de fulgere –, deoarece avea tot dreptul. Dar, chiar și așa, chestia asta era o pacoste.

Astăzi își lăsă teama la o parte în timp ce mergea hotărâtă prin furtună, pentru că, dintr-un motiv sau altul, ceva care-i scăpa printre degetele cu unghii verzi o atrăgea spre acel târg de vechituri. Să ajungă acolo era mai important decât să se apere de o lovitură de trăsnet din țăriile cerului.

Pe măsură ce se apropia de casă, Caitlin, trebuia să recunoască, era impresionată de dimensiunile clădirii vechi, în stil victorian. Dar de aproape arăta și mai dărăpănată decât se vedea din stradă. Avea bârne crăpate. Câteva geamuri sparte și paravane rupte. O parte din înfloriturile și bordurile în broderie erau putrede sau dispăruseră cu totul. Se întrebă ce fel de familie se putea muta într-o casă ca asta. Cât de prost o duceau dacă asta era tot ce-și permiteau? Asta fără a pune la socoteală faptul că-și vindeau vechiturile în loc să le arunce direct la gunoi.

Spre surprinderea ei, în ciuda ploii torențiale, descoperi că nu era prima venită. Vreo douăsprezece persoane stăteau deja în ploaie, unii cu umbrele, alții fără, studiind cu multă râvnă obiectele îmbibate de apă, chiar dacă habar n-aveau la ce râvneau.

Din garaj venea o lumină foarte îmbietoare. Parcă exercita un soi de forță de atracție, îi trăgea ața într-acolo, pe ea și pe ceilalți, s-ar fi zis, pe alee, spre târgul de vechituri.

În timp ce-și croia drum prin mulțime spre masa de picnic instalată în fața garajului, Caitlin trecu pe lângă doi puști tare jalnici, pe care-i recunoscuse de la liceu. Unul era un tip posomorât îmbrăcat complet în negru, pe nume Vince, celălalt, un puști îndesat de origine hispanică, pe care nu-și amintea cum îl cheamă. Le făcu amândurora cu mâna, din politețe, și o ținu tot înainte.

Familiei care organizase târgul de vechituri – sau, mai precis, adolescentului care-l organizase – nu-i mai ajungeau mâinile să ia toți banii care i se întindeau. Fratele lui mai mic tot trebuia să se lase în genunchi și să adune bancnotele căzute.